InSumma 2011

in summa (lat) - у свему, укратко, једном речи

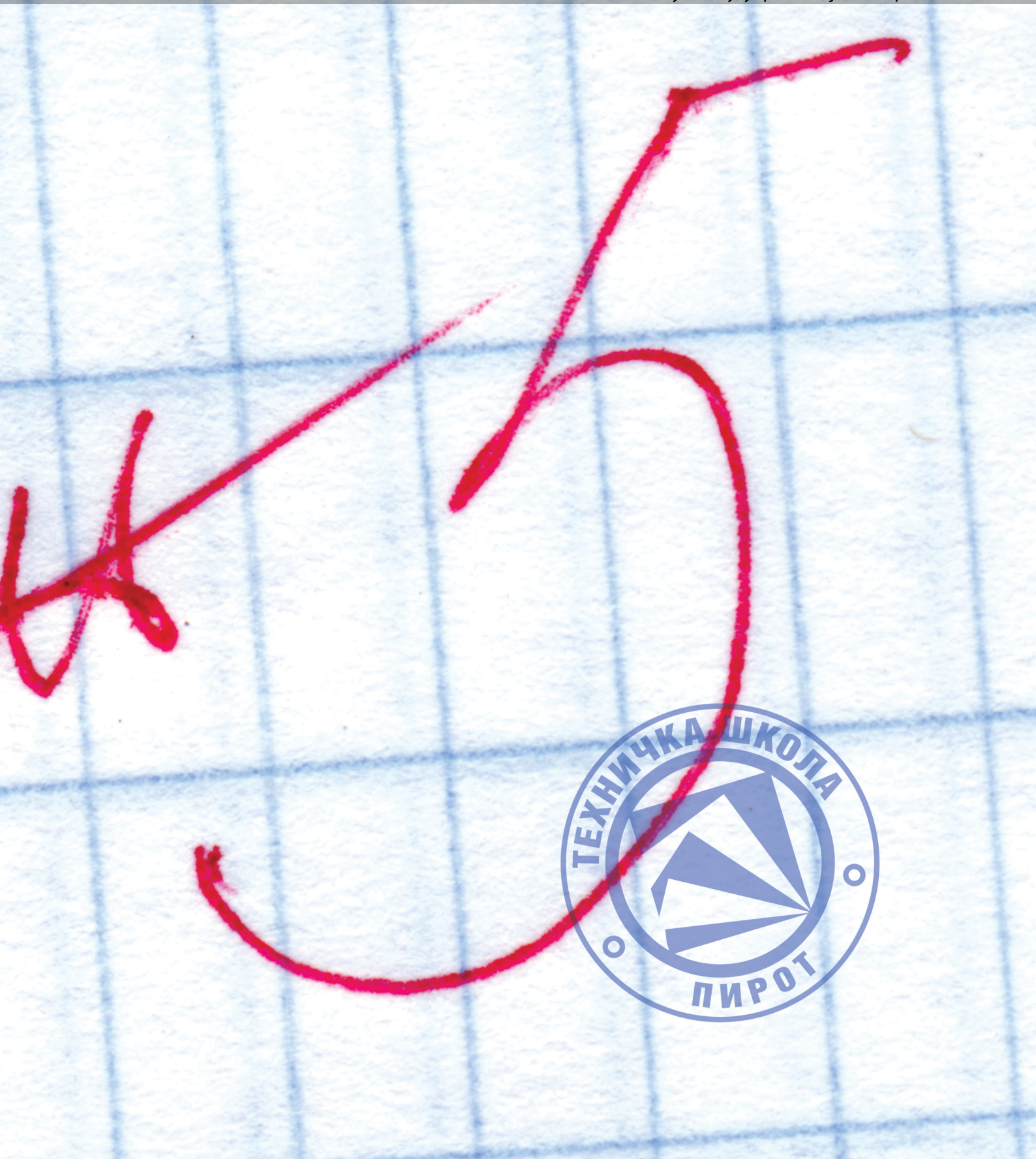

Школска 2010/2011 у слици

Такмичења у школској 2010/2011. години

Тиха, Сандра и Сандра - изврсни стрелци

Одбојкашка репрезентација школе

Репрезентација школе
на такмичењу из машинства

Кристина Ћирић
трећа у познавању текстилних материјала

Никола и Душан - републички прваци

Карактеристике овогодишњих такмичења су разноврсност, богатство и масовност јер се у току школске 2010/2011. године такмичило чак 149 ученика. Та масовност огледа се, пре свега, у спортским активностима, којима је и започела такмичарска сезона.
На традиционалном Општинском јесењем кросу у Пироту 23.октобра 2010. године I место освојили су Костић Ненад, ученик I-5, Тошић Немања, ученик II-5 и Вацић Милош, ученик II-7 одељења. Манић Ивана и Пешић Марко, ученици III-3 одељења освојили су другу позицију на кросу, а трећу позицију освојили су Игњатовић Никола, Стојановић Ана, Ђорђевић Стефан и Панајотовић Никола.
Ове школске године први пут смо имали ученике Школе, а чланове Плесног клуба Бајламос, који су освојили прва места на Европском првенству у модерном плесу за аматере у Шпанији 22.октобра 2010.године. То су Симоновић Стефан, ученик III-5, Манић Милан и Спасић Душан, ученици IV-4 одељења.
Када су у питању екипне конкуренције, најпре нас је обрадовала мушка кошаркашка екипа Школе са освојеним II местом на Општинском такмичењу у Хали Кеј 25.10.2010.године.
Највећи појединачни спртски резултати међународног карактера постигнути су током новембра месеца. Тодоровић Тиха, ученица II-6 одељења осваја II место на Интернационалном турниру олимпијских нада у стрељаштву у Словачкој. Ова девојка оштрог ока и сигурних руку осваја и злато захваљујући првом месту у Финалу купа Стрељачког савеза Србије, одржаног у Београду 12.марта 2011.године.
Ћирић Никола, ученик I-6 одељења, осваја II место и сребро на Међународном такмичењу кадета у каратеу у лакој категорији у Италији.
На истом такмичењу Каменовић Душан, ученик I-1 одељења, успева да освоји I место и окити се златном медаљом.
Шахисти Стаменовић Стефан и Миленковић Далибор, ученици II-6 одељења, заузели су 17. и 21. место на Републичком такмичењу под називом Шах у школе, одржаном у Врњачкој Бањи од 12-15. фебруара 2011.године.
Посебну радост пружила нам је мушка одбојкашка екипа у саставу: Костић Димитрије, Јончић Јован, Милановић Лазар, Денчић Милан, Ђорђевић Никола, Јовановић Бојан, Тричковић Маријан, Денчић Владимир, Најденов Душан и Костић Александар са освојеним I местом на Општинском такмичењу.
Ови сјајни момци изборили су I место на Међуокружном такмичењу у Лесковцу 2. марта 2011.године и пласман на републичко такмичење. На републичком такмичењу освојили су осмо место.
Лепе резултате постигла је и рукометна мушка екипа. На Општинском такмичењу заузела је I, а на Међуокружном такмичењу III место.
Женска рукометна екипа задовољила се III местом на Општинском такмичењу.
Многи ученици Техничке школе такмичили су се у познавању историје, српског језика и у лепом и изражајном рецитовању.
Најбољи познаваоци историје су Александар Брадић, ученик I-6 и Ненад Стојановић, ученик II-6 одељења, јер су и на Општинском и на Окружном такмичењу из историје заузели I место.
Одмах иза њих су Александар Ђорђевић, ученик I-3 са освојеним II местом на Општинском такмичењу и Милош Минчић, ученик I-6 са II местом на Окружном такмичењу.
Од рецитатора наше школе за Међуокружно такмичење пласирала се Благица Манчић, ученица III-3 одељења.
Ове школске године марљиво су се припремали ученици за такмичење из српског језика и резултати нису изостали.
Сандра Јеременковић, ученица II-6, освојила је друго место, а Милош Минчић, ученик I-6 одељења, освојио је III место на Општинском такмичењу из српског језика, одржаном 12.марта 2011.године у Пироту.
Април и мај су и ове године протекли у припремама и такмичењима из стручних предмета. Техничка школа је била домаћин XIX Обласног такмичења машинских школа Србије. Школа је пружила изванредну организацију и гостопримство, а њени ученици добре резултате.
Аутолимар Саша Јовановић освојио је I, а Јован Спасић II место, обојица ученици II-2 одељења.
На истом такмичењу будући бравар Душан Нилолић, ученик II-2 освојио је I, а Томислав Николић из истог одељења III место.
Од будућих аутомеханичара Никола Стаменовић и Немања Тошев, ученици II-2 одељења, освојили су III и IV место. Исти ученици су на Републичком такмичењу машинских школа освојили V и VI место.
На XVII Републичком такмичењу ученика текстилних и кожарских школа у знању и вештини из дисциплине текстилни материјали Кристина Ћирић, ученица II-8, осваја треће место.
Највећи успех републичког ранга постигли су ученици IV-2 одељења Панајотовић Никола и Манојловић Душан на Републичком такмичењу саобраћајних школа Србије, одржаном од 14-16. априла 2011. године у Новом Саду.
У категорији техничар друмског саобраћаја освојили су сам врх – I место.
Такмичарску сезону у познавању струке и стручних предмета завршили су такмичари из основе електротехнике I, електротехнике II и електронике и показали прилично добре резултате.
На Регионалном такмичењу електотехничких школа Србије у Нишу 14.маја 2011.године добре резултате су показали Дамир Милић, ученик II-6 одељења, са освојеним трећим местом из основа електротехнике II, Николић Кристина са освојеним четвртим местом из основа електротехнике I и Ивковић Жељко са седмим местом из електротехнике I. Јован Јовановић заузима четврто место из електронике.
На XVII Републичком такмичењу електротехничких школа Србије од поменутих ученика најбољи ранг, 15. место, осваја Јован Јовановић, ученик III-6 одељења.
И ове године су такмичари и ментори постигнутим резултатима скренули пажњу на себе и Школу коју су представљали.

Р. Ђорђевић, *професор књижевности*

Прва генерација техничара мехатронике завршила своје четворогодишње школовање

Своје четворогодишње школовање управо су завршили техничари мехатронике, ученици првог огледног одељења у нашој школи. Сам назив профила, кованица мехатроника, упућује на обједињавање двеју кључних техничких дисциплина: механике и електронике. У суштини, ради се о симбиози машинства, електронике и информатичких технологија, јер савремена привреда оптималност покушава да оствари и на пољу кадрова.

Овај профил, по свему иновативни и у форми огледа, покренут је у право време- да наследи по идеји, компетенцијама и потребама тржишта профил електротехничар аутоматике. Захваљујући рејтингу и подршци партнера (пре свега Tigar Tyres Mishelin), наша школа је пионирски ушла у овај амбициозни пројекат. Интересовање ученика у првом уписном року није изостало.

Најважније карактеристике наставног плана и програма за овај смер су изразита фокусираност на струку, модуларни програми и планирање по исходима. Нове наставне методе и израда адекватних наставних материјала обележили су свакодневну наставу, квалитету учења и наставе допринела је и FESTO опрема, а приликом оцењивања постигнућа наставници су израђивали водиче за оцењивање засноване на Блумовој таксономији. Показало се и на матурском испиту дефинитивно потврдило да се преовладавање практичних стручних знања највише посвећало ученицима.

Прву генерацију матураната овог профила сигурно ћу памтити баш по томе што су увек максимално покушавали да пронађу најбољи однос између уложеног напора и постигнућа, посвећујући посебну пажњу практично примењивим знањима и вештинама.

Миодраг Васић,
професор стручних предмета и интерни носилац промена

Хтела сам да буду начитани вуковци, а они су хтели да уче што је најмање могуће. Победили су ме. Вуковаца на крају заиста није било, али је сваку школску годину завршило барем десет ученика са одличним успехом.

Хтела сам да одрастају у добре људе и високоморалне личности. Опоменули су ме да не могу и не желе да увек и у свему буду исправни. Нашли смо средину: поштовати друге и туђе као што поштујеш себе и своје.

Хтела сам да буду сигурни у себе, у своје ставове и мишљење, да се боре и да бране своја убеђења. Надмашили су моје планове: нису престали да причају и да најчешће до тврдоглавости бране своје ставове, чак и када су свесни да нису баш у праву.

Хтела сам да буду безбрижни, радосни, весели, енергични, да се смеју, да буду духовити, оригинални. То су ми учинили.

***Нина Тошић**, разредни старешина*

Добри духови наше школе.

***Жана Живковић Ранчић**, психолог*

Рекао сам њиховој разредној после екскурзије: златни су ти.

***Аца Божић**, директор школе*

Они су први, јединствени и непоновљиви. Умели су да направе разлику између теорије и праксе и усмере своју снагу и знање на оно што их више занима – на праксу.

Развили су своје ставове и вештине и постали спремни да се отисну на факултете, али и компетентни да раде, ако то желе. Надам се да ће нам се за неколико година јавити са својим новим, инжењерским дипломама.

Неко рече...први мачићи. Ја мислим да су израсли у праве мачоре мехатронике.

***Драган Антић**, професор стручних предмета*

Првој генерацији мехатроничара желим добро здравље и успех у даљем школовању и животу. Сигуран сам да ћемо се за четири-пет година срести као колеге инжењери.

Памтићу их као позитивне, интелигентне и веселе момке.

***Милан Божић**, професор стручних предмета*

Изучавањем мехатронских система сазнавали смо о системима вредности и човечности. Надам се да ће макар део ових сазнања понети са собом.

Желим вам срећан пут у живот, мехатроничари генерације '92.

***Дејан Алексовски**, професор стручних предмета*

О свему помало са учеником генерације

Никола Панајотовић, ученик IV-2 одељења, техничар друмског саобраћаја, ученик је генерације која је управо положила свој испит зрелости у нашој школи. Читаво преподне сви због нечега чекају и траже ученика генерације. Једни би да га сликају, други да га награђују, трећи да му честитају, а ја сам добила задатак да га понешто приупитам.

На крају се појавио са својим дипломама, књигама, а бицикл, поклон који је добио од својих професора, остао је испред школе. Насмејан је. Убрзо сам схватила и да је веома љубазан и скроман младић.

- Никола, како се осећаш као ученик генерације?
Веома сам узбуђен, ово је за мене дивно изненађење, сасвим је сигурно да ћу овај тренутак памтити целог живота као најупечатљивији догађај мог четворогодишњег школовања у овој школи.

- Колико си пронашао себе на саобраћајном смеру?
У потпуности.

- Када би могао да вратиш време, да ли би изабрао неки други смер и неко друго занимање?
Мислим да не бих. Овај смер и ово занимање углавном су испунили моја очекивања. Да се ја питам, додао бих још који час енглеског језика, математике, устава и права грађана и филозофије.

- Да ли ти је жао што одлазиш из наше школе, што ћеш ускоро пронаћи неке нове другове?
Не, ову школу доживео сам као своју одскочну даску, а са друговима ћу, наравно, остати у контакту, то је бар данас лако.

- Који је твој досадашњи највећи успех у животу? Немој бити скроман!
Несумњиво то је прво републичко место које сам са другом из одељења, Душаном Манојловићем, освојио у Новом Саду на такмичењу саобраћајних школа Србије.

- Какви су твоји планови, хоћеш ли студирати?
Наравно, студираћу на Саобраћајном факултету у Београду.

- Како себе видиш у будућности?
Себе видим на политичкој сцени Србије и као професора на Саобраћајном факултету.

- Шта један ученик треба да ради да би био ђак генерације?
Моје скромно искуство каже да ученик треба редовно да обавља своје обавезе и да се руководи паролом: увек може још.

- Пренеси нам неке утиске са матурске вечери.
Било је гламурозно, сви смо били лепи, играло се, певало, уживало.

- Открој нам своју животну филозофију.
Постоје само идеје, а оне могу бити лажне или истините. Ми смо нечија идеја и мој дух препознаје „тебе“ као идеју.

- Шта би на крају поручио будућим матурантима и осталим ученицима школе, који тек треба да доживе ово што ти доживљаваш сада?
Рад, рад и само рад, велики успеси чекају их у будућности.

Миленица Нејковић III-8

Судбине умних, племенитих и осећајних људи у тоталитарним и нехуманим системима (Иво Андрић - Проклета авлија, Меша Селимовић - Дервиш и смрт, Шекспир – Хамлет ...)

Власт би требало да штити сва права и да пружа сигурност човеку, да пружа што је могуће боље услове за живот појединцу и читавој заједници. У романима Проклета авлија, Дервиш и смрт и у трагедији Хамлет систем власти је приказан супротно: више штети човеку него што му помаже. Човек који не учествује у власти бива прегажен, обезвређен и осуђен на милост и немилост друштва.

У роману Проклета авлија поштење и племенитост нису приказани као добро решење и добар начин у борби против окрутног система. Интелектуалац бива одбачен. Проклета авлија, истражни затвор, синоним је нехуманог и окрутног система.

Фра-Петар се нашао у тој Авлији потпуно неоправдано. Осуђен је, а нису му судили, нити је добио право и прилику да се утврђује његова недужност. Свештено лице и оличење свега доброг у човеку, које шири хуманост и доброту око себе, сведено је на ниво највећих криминалаца и преступника. То показује колика је окрутност система, а колике себичност и површност људи од закона и власти.

Ћамил, млади интелектуалац, затворен је у Авлију зато што је превише знао. Знањем се издвојио од осталих, удаљавање од света и бег у науку пружили су Ћамилу другачији поглед на свет. Неправде које су га погодиле и знање које је стекао изазвали су Ћамилову болест. Психичка и емотивна нестабилност, слабост да се избори са проблемима и познавање турске историје доводе га до слома и лудила. Док он прича о себи, власт мисли да прича о султану. За систем он постаје претња. Елиминисали су га. Уман, племенит и осећајан није ни имао шансе против система какав је приказан у Авлији.

Дервиш, свештено лице, оличење доброте и исправности, сукобљава се са системом. Нехуманост система, себичност и поквареност људи газе Нурудина јер им се игром случаја нашао на путу и представља сметњу. Да би власт остварила своје циљеве, добри и поштени људи, у овом случају Ахмед Нурудин, морају бити поништени. Нурудинова борба за правду, па и за живот, захтева нарушавање властитих циљева, принципа и начела, захтева заборав онога што јеси и поништавање самог себе. Убиство брата, нанета неправда и дилеме доводе дервиша Ахмеда Нурудина до пропасти. Када је погазио све у шта је веровао и зашта се залагао, могао је да бира: да спаси тело, а да уништи душу, или да спаси душу, а убије тело. Неуспели покушај истеривања правде и борба са системом на крају су му уништили и живот и душу.

Хасан је дервишев пријатељ, интелектуалац који је прихватио систем и друштво. Није желео да се бори са неправдом. Помирио се и прихватио околности. Његове жеље, племенитост и поштење држале су га по страни и давале му разлог и снагу да се не окреће на супротну страну, да не постане исти такав какви су људи који чине власт и који су изазвали разарање дервиша Ахмеда Нурудина. Хасан је умео да на тај поремећени свет гледа другим очима, умео је да трпи и ућутати како би се изборио, потискивао је мржњу да би се изборио за своју правду и да би одолео искушењима.

У трагедији Хамлет млађи, интелектуалац добија задатак који захтева да обрише и погази сва своја веровања и начела. Похлепа његовог стрица за славом и моћи, по цени убиства рођеног брата, оличавају у овој трагедији чисто зло које гази све пред собом. Хамлет, племенит и учен, није спреман да се суочи са истином очевог убиства и осветом која може да определи цео његов будући живот. Да би осветио оца и повратио престо, мора да убије стрица. Одустајање од освете и неспремност да убије стрица проузроковаће разарање душе и свих вредности које познаје јер изневерава оца и показује слабост. Морао би да се држи по страни и гута тиранску власт. Трпео би и ћутао, морао да поднесе злочин, мајчину преудају, властиту неодлучност и слабост да испуни очев завет. На крају га је разорила дилема: убити или се мучити, убити стрица и властиту душу да би све спасао зла, или посматрати мучење других и бити мучен. Разарање његове душе је неминовно због стричеве похлепе, злобе и неморалности.

Тиранија, окрутност, репресија и нехуманост газе друштво. Постављају границе које обичан човек не може да испуни. Човека друштво одбаци, или постане сметња, па га систем прегази и уништи. Са таквим системом интелектуалци не могу да се изборе самостално јер то захтева велику њихову жртву. Улог је велики, а шансе за успех и напредак готово никакве. Лако је окренути се и приклонити супротној страни и газити, али онда нема више хуманости и нема више смисла. Борба је немилосрдна и неправде увек има, а умни и племенити људи знају да најлакши пут готово никада није и најадекватнији.

***Владимир Денчић** IV-3*

НАЈБОЉИ МАТУРСКИ ПИСМЕНИ ЗАДАТАК у огледном одељењу

У намери да спашава правду, дервиш Ахмед Нурудин губи и част и живот

Дервиш и смрт је дело Меше Селимовића у коме је детаљно описао органе власти, њихово опхођење према свом послу и начин на који власт извршава своје обавезе. Ова књига, на неки начин, представља увод у друштвено-политички живот.

Ахмед Нурудун је главни јунак овог дела. Са двадесет година овај човек долази у текију, постаје дервиш и улази у свет тоталног душевног спокојства. Шта то значи? То значи да је Ахмед провео двадесет година живећи ван друштва. За то време је сигурно створио неку своју визију света, али изгледа да је та визија скроз диспаратна од реалног света. То кажем због тога што је он, после двадесет година живота у текији, поставши дервиш, ипак рекао да је живот ван текије уређен онако како налаже Куран. Зашто лаже себе? Дошавши у текију, Нурудин је покушао да се „изолује“ од реалног света, да настави да живи у лажима, да верује да је смрт „јекин“. Али живот никога не оставља равнодушним. Баца Ахмеда Нарудина у сумњиве, мутне па чак и опасне воде, увлачи га у систем власти. На питање шта је власт, многи су само покушали да дају одговор. Зашто власт постоји? Да ли да помаже људима, или је то само жеља за поседовањем? Сама реч „власт“ је некако узвишена, господска, „власт“ над нечим, или још горе, над неким.

Хипија је то протумачио као жељу за поседовањем, и делом се слажем са њим. Ахмед Нурудин није тип човека који испољава жељу за поседовањем, само је хтео да зна зашто је његов брат Харун ухапшен. Испаде да је Нурудин радознао. Та његова „радозналост“ га увлачи у мрачну пирамиду власти. Видео је какви су људи који врше власт. Они су ограничени, корумпирани, глупи, тирани... Ето од каквих је људи Нарудин хтео да „спашава правду“ , да сазна истину о брату. Оне вечери кад је видео бегунца који се сакрио у текији, Ахмед се по први пут у животу запитао ко је овде крив, да ли они што јуре, или онај што бежи. Човек не може бити потпуно слободан, јер увек постоји и најмањи проценат неизбежности, па чак и да је то обичан зрак Сунца. Када се човек нађе на месту где је веома врућe, он ће тражити хлад. Кад га нађе, отићи ће тамо. То значи да ће човек ипак поступити како налаже неизбежност, односно понекад неизбежност диктира редослед догађаја. Што је проценат неизбежности већи, слобода је мања, и обратно. Ахмед Нурудин је подлегао великом проценту неизбежности и ушао у свет власти. Мозак је најјаче човеково сретство. У свакој ситуацији човек мора остати присебан и користити свој мозак на начин који је по човека најбољи. Ахмед Нурудин је као без мозга ушао у зачарану пирамиду власти иако је пре тога имао додирних тачака са људима који врше власт. Просто није могуће да он, као индивидуа, промени систем власти и да ради по својој савети. Имао је доушника, али проверавао се и рад Нурудина.

У систему власти се ништа није променило! Нурудин није могао као јединка промени систем власти, а ни Ана Карењина није могла да промени ограничености патријархалног доба.

Обоје имају трагичан крај, али и исту грешку, били су сами! Како је смео да сам крене против гомиле тиранина и „љуждодера“ ? Требало је да сам себе мотивише и да створи неко „ тајно братство“ попут илумината, просветитеља, да уједини истомишљенике и да промене крену. Тада би се можда дигла револуција, али Нурудин не би изгубио част и поштење. Можда би се и прославио! Али, кажем, Нурудин је подлегао неизбежностима, не користећи свој мозак, или се једноставно није снашао у том тренутку. То га је живота коштатло!

Неибежно је било да Нурудин изда Хасана, неизбежно је било да Нурудин има доушника, неизбежно је било да Нурудин буде ћубре ! Ипак је прва солуција боља, иако је њена реализација мало тежа. Даља неизбежност је довела Нурудина до смрти. Нурудин је изабрао да испадне ћубре и ухапси свог друга Хасана. Али хвала Богу па је Мула Јусуф испао „човек“, ослобађа Хасана, а Нурудина оставља да плати своју грешку. Да ли му је сада смрт „јекин“ ? Или је по његовим речима „живот бесмисао као и смрт“ ?

Његова савест га је издала. Виша власт је узела ствар у своје руке. Већа „ћубрад“ су Нурудину зацртала судбину. Сву рачуницу своди у зениту свог живота. Његово име ће нестати као да није ни постојао, а могао је имати славу. Пре свега, Нурудин је био исувише добар за обављање дрских послова којима се бави власт. Био је сам на свету, без игде икога, и зато је завршио трагично. То је само доказ да се ништа није променило у систему власти за дуги низ година, и питање је да ли ће се икада променити. Власт је изгледа стварно само жеља за поседовањем. Платон је имао занимљиву мисао о уређењу државе, коју, нажалост, не можемо реализовати. Његова би држава требало да има пет хиљада четрдесет грађана. На тај начин би се сузбила корупција и власт би оправдала своју улогу, јер би на власти били мудри људи. А данас власт управо зазире од таквих људи, чак их матлетира, па ако треба, скрати их за главу.

***Никола Панајотовић** IV-2*

НАЈБОЉИ МАТУРСКИ ПИСМЕНИ ЗАДАТАК

МАТУРАНТИ

Матурантска песма

Хеј...другови из одељења,
шта после средње,
каквог сте опредељења?

Мени, ево, досадно,
па ову песму пишем,
кад помислим да завршавамо,
нешто ми не да да дишем.

Ма све је ОК,
бићемо ми супер. Стварно,
било нам је екстра,
заједно смо били стално.

Ево, правим вам подсетник мали
на разне ствари што смо прошли,
на питања чије одговоре нисмо знали,
ал' уз помоћ пријатеља до њих дошли.

Сви ћемо памтити Рушку нашу
која нам је разредна била,
често се љутито борила с нама
и изостанке увек делила.

Ту је била и Драгана,
с којом смо давно склопили пакт,
али кад бисмо жвакали жваку,
она би нам одмах објавила рат.

А када завлада строга безбедност
и Савић крочи у наш крај,
било је шала и Бинго-тикета,
ал' оценама он рушио је рај.

Када црни петак дође,
професор Родољуб кроз ходник прође
и да свима лошу оцену,
али и то је било по закону.

Ту је био Денчић Добри,
и како и само име каже,
он човек великог срца
и са свима он се слаже.

И научили смо да је 2 и 2 = 5
после четири године муке,
било је тешко, ал' успели смо
кад нас је Драгана узела у руке.

А сад, ван сваке шале,
жена је заслужила још који стих,
јер увек је јака била
и с осмехом се борила против нас свих.

„ А сад да видимо ко има опрему,
шта је ово, нема нико,
физичко се не ради у клубу,
па ваљда, децо, знате толико!“

А о животу паметне ствари
научисмо на историји света,
код Шућка – професора што моду прати
и шта му наша „Образованост“ не смета.

Исток је источно, а запад западно,
седам је континената ту нема муке,
ал' ми ни то нисмо знали,
чак је и Јадранка од нас дигла руке.

А код Славољуба нам драгог
и свеске су имале крила,
ко није поштовао правила школе,
њему мацола је следила.

Сви се сећамо Петрије наше,
та жена је била душа од човека,
ако и нисмо били спремни,
на одговоре наше умела је да чека.

Све четири године
код Митића праксу смо имали.
Код њега изводили смо огледе разне
и практикуме уредно писали.

Да не заборавимо клуб наш,
ту смо време проводили стално,
тамо Аца мудрује, Суза ред заводи,
а тета Бојана се углавном шали.

Ма, људи, ми смо луди,
ал' били смо стварно сјајна екипа.
Дошли смо до краја – хвала Богу,
и сад ћемо у школу животног типа.

И Булат нам посветио песму своју,
Матурска песма коју свако зна.
Ма за крај, средњу нек свако памти,
јер ми смо, брате, МАТУРАНТИ !

***Анђела Гогић и матуранти одељења IV-2**,*
техничари друмског саобраћаја

Љубав иШекспир

Адолесценција свакако представља једно од најбурнијих раздобља у животном развоју човека. Основни задатак ове фазе у одрастању је одвајање младе особе од својих родитеља и њена индивидуализација из незрелог детета у самосталну, зрелу и одговорну одраслу личност.
За велики број младих одрастање је врло напоран процес. Понекад, неки од њих застану преплашени и немоћни да би кренули даље. Често наилазе на неразумевање родитеља, родбине, пријатеља, наставника... Осећају беспомоћност, безвредност, потиштеност... чини се да решење не постоји.
Емоционални развој у адолесценцији обележава трагање за емоционалном подршком ван породичних оквира. Родитељи у овом периоду престају да буду једини извор сигурности и емоционалне размене, адолесцент започиње процес психолошког одвајања од родитеља и постизања аутономије, а емоционалну подршку и прихватање тражи ван породице - међу вршњацима и партнерима. Тада се најчешће дешавају и прве „велике љубави.“ То прво узбудљиво ново искуство већина нас добро памти. Мало је искуства која су тако интензивна попут прве љубави. Понекад нам се проблеми са којима се млади суочавају чине смешни, јер као да са годинама заборављамо како су нам трагични и драматични животи и везе били у адолесценцији.
У пубертету се интензивира једна од основних људских потреба- потреба за љубављу. Једном када тинејџери почну показивати интересовање за супротни пол, убрзо следи прва велика љубав. Иако нас везе међу половима занимају и муче читав живот, ови почетни кораци су увек најтежи, а за неке могу бити и врло болни. Уз тело које се мења и развија, тинејџери имају врло осетљиву душу, коју је лако повредити. Задатак нас одраслих, родитеља и вапспитача, јесте да им пружимо подршку да тај период прођу што безболније и са што мање компликација.
Љубав настаје из пријатељства, симпатија, па чак и из конфликта. Када се тинејџер први пут заљуби, обузимају га осећања каква још није искусио. Заљубљивање у пубертету је много интензивније него у каснијим годинама. Али те ране везе обично брзо и сагоре. Зашто?
Љубав и заљубљеност су два различита осећања, међу којима постоји значајна разлика, коју адолесцент није у стању да разуме. Заљубити се на први поглед, на основу телесних карактеристика, је заљубљивање у представу (пројекцију) о идеалном партнеру о којем се машта.
Последице те пројекције су различите. Заљубљени не воли стварну особу, него своју искривљену, непотпуну слику о њој. У животу због тога убрзо настану проблеми. Интензивност осећаја „љубави“ је у заљубљености максимална, јер се тинејџеру чини да је објект његове љубави највећи и најбитнији. Оно што је тражено се у потпуности слаже са оним што је нађено. Због тога се заљубљеност често доживљава као страст, која може бити јача од љубави. Проблем је у томе што се адолесцент не бави том другом особом, него својим сновима о њој. Он не живи прави живот, него сањари и живи у облацима. Заљубљеност траје толико времена докле год се та представа (пројекција) слаже са особом. Затим се покажу стварне карактеристике те особе у својој целовитости и нова слика почиње да одступа од жељених очекивања. Тада настану и прва „велика разочарења.“
Осећања која прате овај процес су:
нагле промене расположења, бес, туга, љубомора, стрепња и збуњеност, недостатак самопоуздања, страх услед губитка објекта љубави, чежња за јаким ослонцем. Питање љубави и припадности супротном полу млади у овом узрасту доживљавају као питање части, као бити или не бити, а снажном идентификацијом са партнером маскирају осећање личне несигурности.
И као што је данског краљевића мучила суштинска дилема бити или не бити, адолесценте мучи не мање значајна дилема: волети или не бити.

Жана Живковић Ранчић
Психолог

Учешће ученика наше школе на интерактивној трибини „Агресивност и предрасуде“ у Дечјем културном центру у Београду

Промовисање правих животних вредности један је од задатака Школског развојног плана 2009-2012. Једна од планираних активности је учешће ученика у дебатама и трибинама на различите теме везане за позитивне животне ставове и вредности. У складу са овим задатком остварена је сарадња са Дечјим културним центром у Београду који од септембра 2010. организује интерактивне трибине за београдске средњошколце.
Ученици наше школе учествовали су на интерактивној трибини „Агресивност и предрасуде“ која је одржана 24.03.2011. у Дечјем културном центру, а гост трибине био је професор Жарко Корић, психолог. На трибини су учествовала 42 ученика наше школе практично из свих одељења. Чланови Стручног актива за развојно планирање припремили су за ученике све неопходне информације о теми и упутства за учешће у дискусији.
Наши ученици веома су пажљиво саслушали предавање и уводну реч професора Корића. То су потврдила њихова изузетна питања током дискусије. Показали су одличну општу информисаност о горућим проблемима младих у нашем друштву, такође свест о улози и одговорности младих, али и да опажају неспремност друштва и државе да се са актуелним проблемима изборе. Професор Корић похвалио је ентузијазам ученика и наставника да на трибину дођу, као и учешће ученика наше школе у дискусији.
Одлазак на трибину био је добра прилика да ученици проведу један дан у Београду. Посетили смо Калемегдан, најзначајније културно-историјске споменике у најужем центру града као и Музеј Николе Тесле. Тако смо повезали више садржаја и организовали креативно учење за групу ученика наше школе.
Ове активности потврда су да је Стручни актив за развојно планирање сасвим промишљено одабрао и испланирао активности да буду помоћ младим људима да у овом времену кризе морала и животних вредности бирају исправно и паметно.

Стручни актив за развојно школско планирање

Радио емисије – јединствено искуство

Локална пиротска радио станица Спорт плус покренула је средином првог полугодишта ове школске године пројекат под називом Моја школа. Позив да учествују добиле су све пиротске средње школе, а суштина је да ученици осмисле и реализују по пет радио емисија. За сваку од емисија треба одабрати што оригиналнију тему из школске свакодневице и што креативније је обрадити, јер је организатор замислио да ово буде такмичење средњошколаца. На крају такмичења биће проглашена школа победник.
Током ове школске године реализоване су по три емисије.
Наша професорка књижевности, Маја Цветковић, обавестила нас је о пројекту. Нас три брзо смо се са њом договориле и организовале. Убрзо нам се прикључио и професор стручних предмета машинства, Дејан Алексовски. Мали тим наше школе био је формиран и спреман за прву емисију и тему: Како је бити девојка и ученица у „мушкој“ Техничкој школи.
Биле смо јако узбуђене. Добиле смо диктафоне, а забавно и занимљиво је постало када смо започеле трагање за саговорницима међу ученицима и професорима. Од свег тог материјала требало је направити радио емисију. Како ниједна од нас није пре тога правила радио емисију, имале смо трему. На сву срећу, запослени у радију имали су много разумевања за нас почетнике. Комуникативни и опуштени, помогли су нам да се ослободимо испред микрофона. Треба ли овде посебно да нагласимо помоћ и подршку наших професора, Маје и Дејана?
До краја ове школске године реализовали смо још две емисије, једну о ваннаставним активностима и другу о предстојећем летњем распусту.
Није било лако, понекад смо, непосредно пре емисија, и по шест сати проводили у просторијама радија Спорт плус.
Не жалимо се, за нас три било је ово дивно ново искуство. Добиле смо прилику да искусимо нешто ново, да покажемо креативност, да упознамо људе и да научимо понешто о раду новинара и спикера.

Миленица Нејковић (III-8), **Ива Николић** (III-8), **Сандра Јеременковић** (II-6)

ВЕЧЕ РОК ПОЕЗИЈЕ

Вече рок поезије, Мој свет, чаробан и леп, одржано је у амфитеатру школе, 29. 9 2010. године у оквиру обележавања Дана школе.

Почетком осамдесетих певао је Ђорђе Балашевић:

„ Сумњају неки да носи нас погрешан ток
јер слушамо плоче и свирамо рок ... “

Размишљамо, то мора да је било неко невероватно идилично време када је за одрасле слушање и свирање рокенрола било неприхватљиво слободњаштво и неопростиво бунтовништво у понашању и изражавању младих. До краја рефрена аутор у име своје генерације поручује одраслима: „рачунајте на нас“.
Верујемо да би се данас, у овом нашем времену, многи одрасли веома обрадовали да се у животе и уши младих врати рок музика, јер она ипак подразумева и став и стил. Како се само времена и критеријуми мењају.
Том вечери рок музике и поезије и ми смо желели да поручимо: рачунајте на нас. Јер, иако нас моћне медијске и естрадне машинерије бомбардују циркусом шареним од неукуса и непримерености, већина нас најчешће и увиђа и разуме неукус и огољену вулгарност „грандиозних“ хитова и мега-звезда, те музике и тих наступа.
И рачунајте на нас, нисмо ми баш толико немаштовити, незаинтересовани и неодговорни. Хтели смо и да на оригиналан начин обележимо сто тридесет другу годишњицу наше школе.
Плакат за ово наше вече музике и рок поезије урадили су Димитрије и Душан, матуранти мехатроничари, презентацију о настанку и историјату рок музике су урадили Никола, Филип, Маријан и Душан, сви матуранти мехатроничари, уз помоћ професора Дејана Алексовског. Одабране рок мелодије свирали су Страхиња и Јован, певали Милан, Александар, Катарина и Јелена, рецитовали Јована, Благица, Немања, Лазар и Боки.
Иако су многи од мелодија и стихова које смо одабрали старији од нас, ту су зато што разумемо њихову непролазност, а схватили смо је кад смо на тренутак утишали мелодије и рефрене и удубили се у стихове.

Сандра, Страхиња, Јован, Милан, Александар, Јелена, Јована, Благица, Немања, Лазар, Боки и професорка Нина Тошић

Крава је крива за све

Сила и лицемерство – одлике моћних и непоколебљивих! Претворити их у принцип значи одати се злочину и насиљу, што је за многе ефикасан начин доласка до циља и стицања моћи. У таквом кругу најопаснији су појединци који имају политичку моћ којом покушавају да надоместе своје недостатке. Пред таквим „појавама“ човек који запажа и добро промишља, не сме да ћути, не сме да жмури, он мора да дела. Зато нису ћутали ни ученици Техничке школе. Млади људи су умели да препознају силу и лицемерје и унели га у своју представу Крава је крива за све. Наравно, те проблеме су покушали да критикују, прикажу и осуде.
Ученици у представи од пет чинова приказују друштво које се зауставило у свом развоју, друштво које се труди да крене напред, али на погрешан начин. Ликови Србислава Месокланића, Радослава, Тихомира, Милоша и Ђорђа симбол су корупције и искривљеног морала. Србислав покушава да извезе месо заражених лудих крава и не мари за последице, свесно му помажу остали и труде се да сви што боље зараде. Мотив замене идентитета учиниће представу забавнијом и спремнијом за критику још једног поља – свако може постати неко други, нико га неће проверавати. Такође, ту су и варошки полицајци склони неморалним и незаконитим радњама – Роки, Шваци и Тика обожавају туђ новац.
Војиславка, мајка Србислављева, има „само“ 127 година, њен лик приказује још један друштвени проблем: људи у позним годинама тешко дозвољавају младима да се истакну и докажу, нису спремни да отворе пут другима, желе да опстану ВЕЧНО.
Супротне Војиславки су Емили и Ана, жене које нису спремне да чврсто одреде свој пут, већ се крију иза ликова мушкараца, иза Србислава – мужа и оца.
Милош и Ђорђе покушаће да прихвате улогу лажних инспектора како би зарадили новац, условљавају све на фарми јер се потврда о здравом месу плаћа! Разлика између ликова Милоша и Ђорђа начиниће се у току трећег чина када се Ђорђе заљуби у Ану, а Милош се ожени баба Војиславком, с тим што Ђорђе одустаје од новца због љубави, док Милош наставља своју игру до краја.
Нажалост, друштво којем припадају сви ови „јунаци“ није у стању да препозна лаж и превару, или их препознаје а ћути, зато ће Милош остати некажњен у законском смислу, али ће женидба Војиславком направити неку равнотежу правде.
Срамота је још видљивија када у варош и на Србислављеву фарму долази права инспекторка - њена појава неће променити ништа, постаће део забуне и несмотрености варошких полицајаца: права инспекторка биће ухапшена! Наратори завршавају причу у другом тону: елан који постоји у прологу нестаће у епилогу, наратори су на крају недоречени и збуњени.
На крају, све остаје „речено - недоречено“! Правда, људскост, разумевање, морал – све је под знаком питања и све се претвара у велику гротеску!

Маја Цветковић,
професор књижевности

Ненад Видановић *завршио је четврти разред наше школе, а* ***Александар Мијић*** *други разред. Представљамо их зато што су креативни и зато што су фантастичним хобијима оплеменили своје слободно време.*

Ненадове макете

Ненад Видановић, ученик IV-3 одељења, техничар мехатронике, познате светске грађевине правио је од хамера и у основној школи Током школаовања у нашој школи унапредио је своје зграде јер је за њихово опремање искористио сва стручна знања из електронике, електротехнике, програмирања, механике.
Ово је мој модел комплекса Светског трговинског центра, пословних зграда. Цео модел је направљен од хамера. Састоји се од четири посебне зграде смештене око трга са фонтаном, а две зграде које се својом висином издвајају од осталих су „Куле близнакиње“. Израду модела сам почео 2008. године. Друга зграда је још увек у фази изградње и биће завршена крајем ове године.
Куле су високе 175,5 цм, имају по 21 спрат, лифтове, степенице, 1260 прозора. У њих сам уградио преко 700 ЛЕД диода и преко 300 метара жице. Електронски су веома опремљене и имају сензоре за температуру и пожар, светла, аларме, бежично управљање лифтова, вентилацију... Веома детаљно сам опремио канцеларије и ентеријер зграда. Намештај је на сваком спрату другачије распоређен, а на само једном спрату се налазе столице, столови, лаптопови, телевизори, звучници, сатови, папири и документа, штампачи, скенери, аутомати за кафу, фотеље, полице и фиоке, слике, табле за обавештења, купатило и све остало баш као у правим пословним зградама. На неким од спратова се налазе и сале за састанке, а ту су и ресторани смештени на вишим спратовима зграда. На крову се налазе хелиодром и антене. У случају квара неког уређаја могуће је урадити поправку или замену.

Машинац који плеше

Александар Мијалковић ученик је другог разреда наше школе и будући је аутомеханичар. Међу реткима је који умеју и воле да плешу.

Кад сам био мали, моја тетка је предложила да ме упише у плесну школу, али ја нисам хтео. У другом разреду основне школе кренуо сам у плесну школу заједно са неколико другова и другарица. Тако сам открио колико ја, у ствари, волим да плешем.
Постоји неколико плесова који су ми занимљиви, а посебно бих издвојио џајв.
Ове сезоне учествовао сам на пет такмичења. Освојио сам једно прво, једно друго, два трећа и једно четврто место. Наравно, највише памтим своје прво такмичење које је одржано у Бугарској, у Хасковској бањи.
Мислим да је плес веома добар спорт, упознајеш много људи, путујеш, развијаш осећај за ритам, уживаш у музици, стичеш елеганцију покрета и учиш правилно држање. Поручујем вршњацима да одаберу спорт или хоби који их испуњава и усрећује, да му се посвете и да уживају у свему лепом што тако проведено време доноси.

Ива Николић III-8

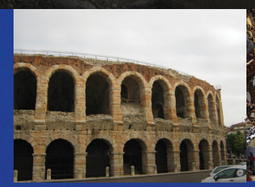

Пет незаборавних дана у Тоскани

Од 5. до 9. октобра матуранти школе са својим професорима, педагогом, директором и докторком Горданом Мадић боравили су у Италији. Петодневна екскурзија, Северна Италија, обухватила је обилазак најзначајнијих европских ренесансних одредишта: Фиренце, Вероне, Пизе и Венеције. Путовали смо више од 1300 км на север и запад, а наше најудаљеније одредиште управо је била колевка ренесансе – Фиренца. Током пет сунчаних октобарских дана пропутовали смо брдовитом италијанском регијом која је удомила драгуље светског сликарства, вајарства и средњовековне архитектуре – уживали смо практично у овом несвакидашњем музеју на отвореном, у регији Дантеа, Бокача, Микеланђела, Леонарда да Винчија, Ботичелија, Галилеја и Пинокија. Шта год да сам до сада мислила о одредницама тосканско сунце и сунчана Тоскана, сад разумем зашто су незаобилазне у репортажама о овој регији и градовима.

Видели смо доста тога у Италији. У Верони Трг Бра, Гладијаторску арену, улицу Мазини, Трг Хербе, Дантеов трг, гробницу породице Скала, Јулијину кућу и легендарни Јулијин балкон, у Пизи Трг чудеса на коме се налазе Криви торањ, Campo Santo, Катедрала Крстионица, у Фиренци Santa Maria Novelle, катедралу Дуомо, Трг светог Јована, Крстионицу са рајским вратима, цркву Санта Кроче, Трг Сињорија са старом палтаом Медичијевих и копијом Микеланђеловог Давида, Ponte Vekio, Галерију Уфици у којој се данас налази најбогатија збирка ренесансних слика у свету, у Венецији Трг и цркву светог Марка, Дуждеву палату, венецијанског лава и са мачем и са књигом, за нас посебну Santa Maria della salute, мостове Риалто и Академија, Мост уздаха између старог и новог затвора. Свуда око нас белина камена ренесансних скулптура и катедрала, пламтеће боје средњовековних палата и савремених трговина, јединствена чудесна слагалица стилова, раздобља и неимарског умећа.

Ван ренесансних тргова опседнутих хиљадама туриста је Тоскана, плава и зелена међу чемпресима, торњевима, виноградима и маслињацима.

Фонтане, тргови, беспрекорни дрвореди, обиље зеленила, елегантне и отмене продавнице, свуда ред и уређеност. Италија личи на властиту моду: квалитетно, беспрекорно израђено и упаковано, аранжирано, отмено, елегантно и скупо. Прегледала сам добар део фотографија из апарата наших ученика, колико су на њима забележена ренесансна чуда, толико су на њима и предели, пејзажи, собраћајнице, насеља дуж ауто-пута, излози.

Последње вече провели смо у добро организованој дискотеци у Лидо ди Јесолу. Питали су нас наши матуранти коме треба да се обрате у нашем граду да бар добију тако уређену и организовану дискотеку.

Наши матуранти заслужују све похвале за понашање током екскурзије. Примерено и одговорно понашали су се у хотелима, ресторанима, приликом обиласка ренесансних знаменитости и у дискотеци. А гунђали су непрестано: због утрнулих колена у аутобусу, због гласне, али и због тихе музике, због врућине, зато што морају да устају рано, зато што су стално у трци са временом, што немају увече мало више форе и слободе и, наравно, што за вечером увек прво, као предјело, добију макароне.

Професори су се сјајно провели уз своје матуранте и успели су да им помогну да ову екскурзију памте као један од најупечатљивијих догађаја из средње школе.

И, да, не разумем шта имају против макарона, биле су изврсне у свим ресторанима послужене у киселкастим парадајз-сосовима и посуте ренданим пармезаном.

Нина Тошић, професор књижевности

П р и р е д и л и :
Новинарска секција Техничке школе
Ива Николић III-8
Миленица Нејковић III-8
Александра Зарков IV-2

Професори: *Ружица Ђорђевић* и *Нина Тошић*

Графичко обликовање
и припрема за штампу: *Андреј Јовановић*

Штампа: **PI-PRESS**

Тираж: 1000 примерака

издаје: Техничка школа Пирот